

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg tror ikke, det er bevidst fra alle partiers side bag dette forlig, at der nu faktisk er erklæret krig mod fagbevægelsen, men virkningen er, og det tror jeg at de fleste godt ved, at fagbevægelsen ikke vil spille med i det omfang, det er nødvendigt at den spiller med, for at dette her kommer til at virke. Det var min pointe.

Jeg beder ikke mindst fru Lone Dybkjær om at forstå, at uden at parterne spiller med omkring mange af de ting, vi etablerer – også i det andet forlig, og det er det, jeg er mest bekymret for – får vi ikke de ønskede job ud af det. Alle partierne bag det andet forlig er jo enige om, at det allerbedste er, at vi får så mange job som overhovedet muligt i den private sektor. Men hvad i alverden skulle få fagbevægelsen til at spille med, når den herindefra får at vide, at nu er der taget hul på ungdomsydelsen, og nu skal de ud og slås imod at få indført en indslusningsløn på arbejdsmarkedet ved de kommende overenskomster?

Det er ikke at lægge op til fred og fordragelighed for at få løst den opgave, som vi faktisk vil have løst. Det er min pointe til fru Lone Dybkjær. Jeg tror ikke, det er bevidst, at man erklærer krig, men jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at det altså er det, man har gjort, og det er lidt ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Socialdemokratiet og SF kan sige det så tit, at de får overbevist fagbevægelsen om, at det er det, vi siger, og det er jo ikke første gang, at vi oplever det. Der har ikke fra vores side været noget som helst om at erklære krig mod fagbevægelsen, uanset hvad man siger, og det gør tingene ekstremt vanskelige, hvis man bliver ved med at påstå det.

Jeg prøver på at sige, at her er tale om en kontanthjælpsydelse, som man så kan fastsætte en timesats for, nøjagtig som man har SU. Det er det, det handler om. Lad være med at snakke om fagforeningerne!

Jeg medgiver, at fagforeningerne har været utrolig bevidste, og jeg synes, de har været utrolig konstruktive, nok så konstruktive som politikerne, hvis det endelig skal frem. Jeg synes, at fagbevægelsen i meget høj grad har bidraget til at holde tingene i ro. Men når jeg siger, at der er grænser for, hvad man kan bede fagbevægelsen om at tage stilling til, så er det jo bl.a., fordi dette er nye områder.

Må jeg stiltfærdigt nævne et område, som jeg kender til, nemlig ingeniørområdet. Vi havde engang Ingeniørsammenslutningen – det har vi stadig væk – og desuden havde vi Dansk Ingeniørforening. Så etablerede vi en ny uddannelse på Danmarks Ingeniørakademi. Hvad brugte fagforeningerne al deres tid til? At diskutere, hvor den nye uddannelse hørte til. Det var Dansk Ingeniørforening, der gik af med sejren. Det er et udmærket eksempel på, hvad der sker, hvis man etablerer nye områder. Det var fuldstændig vanvittigt, men det er jo det, der sker, fordi fagforeninger også vogter revir. Sådan er det, og derfor kan man ikke altid bruge dem til nye områder. Det var sådan set bare det, jeg stiltfærdigt ville sige.

Jeg har en personlig erfaring for det. Jeg er civilingeniør, fordi jeg tænkte: Det dér slagsmål skal du ikke ind i, du må hellere tage den højeste uddannelse, så er du helt sikker på, at du ikke bliver blandet ind i det. Det var det, det hele handlede om; den nye uddannelse glemte man at diskutere. Nu har det så løst sig, og det, jeg i al stiltfærdighed ville sige med det, er, at fagforeninger ikke altid er egnede til at gå ind og diskutere nye områder, for de kommer nødvendigvis til at ligge i krig med hinanden, fordi de føler det som en konkurrence. Derfor synes jeg, vi skal starte et helt andet sted og senere etablere de nødvendige fagforeninger.

Kofod-Svendsen (KRF):

En gang imellem kan man jo blive lidt overrasket. Nu hører jeg, at jeg skulle have været med til at erklære krig. Det, jeg var optaget af sammen med andre, var, hvordan vi kunne hjælpe nogle unge mennesker på en så menneskelig eller, hvis vi skal være højtidelige, næstekærlig måde som muligt.

Jeg tror faktisk, at det, der ligger i forslaget om oplæringsydelse, vil være til gavn for de pågældende unge mennesker. En situation, hvor de bliver udelukket fra at bide sig fast på arbejdsmarkedet, tror jeg ikke er heldig. Men når man taler om krigserklæringer osv., ja, så kan jeg høre, at der er nogle, der siger det, og jeg kan da også intellektuelt forstå ordene, men de giver altså ikke mening på nogen måde ud fra det, der har været mine intentioner med at gå med til, at vi i denne sammenhæng – i denne sammenhæng – går ind for en oplæ-